

Forhold ordnet, saaledes som det ærede Medlem stillede Ændringsforslag om det, saa kunde det gøres paa Finansloven. Dersom det ærede Medlem vil se Rigsdagstidenden efter, vil han finde, at jeg ikke een, men gentagne Gange udtalte mig, som jeg her har sagt. Jeg ved det saa bestemt, fordi jeg ellers maatte have bebrejdet mig, at jeg ikke rettede det ærede Medlem allerede ved Sagens 2den Behandling, da han stadig blev ved at gentage, at jeg havde indrømmet, at det var en Uretfærdighed, og at jeg derfor skulde gaa med ham. Nej, jeg indrømmede hverken det ene eller det andet, men jeg sagde, at hvis der er en stærk Stemning for denne Sag i Tinget, og Ministeren vil gaa med dertil, kan det forandres paa Finansloven; thi det aarlige Bidrag, som Privatbanerne yde til Tilsynet, have vi jo forandret ved Finansloven. Det ærede Medlem behøver ikke at have mig til Fødselshjælper i Finansudvalget. Han kan lade sin egen Partifælde, det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), prøve til 3die Behandling, om Tiden er moden til det. Jeg skal for mit Vedkommende ikke have noget imod det. Er Tiden moden til det, og ere Udvalgets Flertal og Tingets Flertal enige om, at vi skulle forandre dette Forhold, saa kan det forandres ved Finansloven. Det er det hele, jeg har sagt. Jeg for mit personlige Vedkommende skal ikke have noget imod, at det bliver ordnet saaledes, at Privatbaner, der anlægges, blive fri for at yde noget Tilskud til Kommissarieinstitutionen, men jeg har ikke lovet noget paa mit Partis Vegne, thi det har jeg ingen Bemyndigelse haft til.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Med Hensyn til, hvad der er udtalt i det til Landstinget indkomne Andragende fra danske Privatbaners Repræsentation, skal jeg udtale, hvad der for øvrigt allerede ligger i det, som jeg tidligere under denne Sags Behandling har udtalt ogsaa her i Tinget, at den Betragtning, at Privatbanerne „stilles saa frit som muligt og med saa meget Selvstyre, som er foreneligt med det Tilsyn, som findes nødvendigt til Driftens Sikring“, ganske falder sammen med min Betragtning af dette Forhold og ogsaa vil være vejledende for mig, naar jeg skrider til Udarbejdelsen af et endeligt Lovforslag om det her foreliggende Emne. Naar dette vil komme, kan jeg ikke sige noget bestemt om. Jeg maa naturligvis i saa Hen-

seende afvente det Tidspunkt, da Anskelserne synes mig at være faldne mere sammen, end Tilfældet er for Tiden. Det er jo netop det, at de ikke ere faldne sammen, der har givet Anledning til, at vi her kun behandle en midlertidig Ordning og ikke den endelige.

Naar man har nævnt Aaret 1910 som det Tidspunkt, inden hvilket en ny Ordning nødvendigvis maatte være tilvejebragt, er det ikke ganske korrekt. Aaret 1910 spiller i denne Lov kun den Rolle, at længere kunne „de øvrige“ Kommissarier, som Lovforslaget omtaler i næstsidste Punktum, ikke blive ved at fungere, men dermed ere deres Forretninger ikke prisgivne; de gaa da af sig selv over til de to tilbageværende Kommissarier, og saa længe disse to leve og ere i deres Stillinger, behøve vi altsaa strengt taget ikke nogen ny Ordning. Men ganske vist ere de to Mænd i en Alder, som gør det tilraadeligt ikke at vente for længe. Ogsaa af den Grund vil jeg have min Opmærksomhed henvendt paa, saa snart Vejen synes mig farbar, at komme med et Forslag til en anden Ordning, for saa vidt det ikke fremsættes fra anden Side; thi dette staar naturligvis de enkelte Medlemmer i hvert af Tingene frit for.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som var Genstand for Ændringsforslaget til 2den Behandling, og som de to ærede Medlemmer igen have rørt ved, skal jeg med Hensyn til Realiteten henvise til, hvad jeg da sagde om, hvorvidt denne Udgift passende bør lægges over paa Statskassen, og med Hensyn til Formaliteten kan jeg ganske henholde mig til, hvad den ærede sidste Taler sagde. Det er et Spørgsmaal, der kan løses ved Finansloven, men jeg mener ganske vist, som jeg ogsaa sagde ved 2den Behandling, at det er af den Natur, at det snarere bør tages op til Overvejelse sammen med det eller de Lovforslag om ny private Baner, der kunne ventes, naar Jernbanekommissionen er færdig, thi først da vil det faa nogen praktisk Betydning for de private Baner, i alt Fald bortset fra den, som det ærede Medlem for Assens (Berntsen), som han ogsaa selv sagde, særlig interesserede sig for.

Berntsen: Allerførst takker jeg den højtærede Minister [for det velvillige Svar, han gav paa den Henvendelse, der er fremsat fra Bestyrelsen for Privatbanerne. Dernæst maa jeg beklage, hvis jeg har misforstaaet det ærede Medlem for Ribe (Busk